

Spørgsmaal om, at alle Landeieendomsbesiddere her i Landet efterhaanden vil blive Interessenter i denne ene Bank, og paa denne Maade vil denne ene Bank til enhver Tid af Aaret kunne skaffe enhver berettiget Laansøger den høieste mulige Kurs for hans Obligationer. Det er kun disse Bemærkninger, jeg havde at gjøre til de Udtalelser, der i Gaar faldt fra den høitærede Minister, og jeg skal slutte med at sige, at jeg, efter de Ytringer, der i Gaar faldt fra Ministerbordet, ikke kan indse bedre, end at der maa være al mulig Ud sigt, hvis der i det Hele taget kan og vil blive Tale om reel Behandling og Forhandling mellem Ministeriet og Folkethinget i Aar, til at de i Lovforslaget indeholdte Momenter med den høitærede Finantsministers Bistand maa kunne føre til et heldigt Resultat.

Th. Nielsen: Allersørst skal jeg gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling), som i Modfætning til mig fremhævede, at Forsmaalet med denne Lov ogsaa var det, at Kreditforeningerne skulde vedblive at bevare deres selvstændige og særegne Virkemaade. Jeg tror, at ikke alene denne Lovs Paragrafer modstige ham paa det Allerbestemteste — jeg skal ikke paany oplæse dem, som netop modstige ham i saa Henseende — men jeg ser ikke bedre, end at tillige den høitærede Finantsminister ogsaa i den allerhøieste Grad har modtaget ham, thi den meget ærede Finantsminister kom jo tilbage til det atter og atter, at Selbstyreprincipet, det at Laantaagerne selv raadede over Banken, slet ikke er stiftet til at give dens Obligationer Indgang paa Børsensmarkedet. Det forekom mig, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds har faaet tilstrækkelig Smødegaaelse af den høitærede Finantsminister paa dette Punkt, idet han jo netop er imod Selbstyre paa dette, saavel som paa alle andre Omraader, ligesom det ærede Medlem ogsaa har den allerbestemteste Smødegaaelse i Lovforslagets egne Paragrafer. — Den høitærede Finantsminister begyndte med den Udtalelse i Gaar, at det store Spørgsmaal egentlig var det, hvorvidt der kunde skaffes billigere Penge eller ikke ad denne Vej. Var det ikke Tilfældet, var Lovforslaget overflødig, hvorimod Lovforslaget i Guldalt Fald kunde, om end ikke skabe en Muldalder for Landeieendomsbesidderne, saa dog i alt Fald gjøre deres Stilling meget bedre, og han fremsatte derefter den Paastand, at han vilde kunne affætte $3\frac{1}{2}$ pCt. Obligationer til en Kurs af 96. Det forekommer mig at være en noget raske Paastand, jeg hørte meget omhyggeligt efter Be-

grundelsen, men jeg blev ikke klar over denne Begrundelse, den eneste Begrundelse, som jeg synes, han gav for den, var den, at den svenske Bank havde været overmodet velstignelsesrig for Landmændene derovre og nu havde naaet til saadanne Kurser. Det var vel ikke Ordene, men det var i alt Fald den røde Traad, som gik igjennem hans hele Tale. Vi have nok hørt hele Tiden, at den svenske Bank er den høitærede Ministers Forbillede, at det var den, der havde staaet bedre Tilstande i Sverige, og at den derfor maatte overføres her. Jeg har nu altid været bange for at drage Sammenligninger fra andre Lande, fordi Forholdene ere saa forskellige, og derfor har jeg ogsaa i mit første Foredrag afholdt mig fra Sammenligninger baade med Norge og Sverige, men nu, da det ikke alene af Motivene, men ogsaa af den høitærede Ministers Foredrag i Gaar fremgik, at Lovforslaget var bygget paa den svenske Bank, og at den var bleven søgt som Forbillede, vil det ikke findes underligt, om man saa ser efter, hvorledes Bankens er bleven til, og hvorledes Forholdene have udviklet sig i Sverige, efter at de have faaet den. Det er det, jeg nu med nogle Strøg skal gjøre, og ganske vist vil der falde en noget anden Farve derover, end den, som den høitærede Finantsminister gav; men det kan vel ikke være af Veien; at Forholdet bliver belyst fra begge Sider.

Oprindelsen til Bankens i Sverige af 1861, ser man af Indledningens til Loven, var begrundet deri, at de smaa Kreditforeninger eller de smaa svenske Laanebanker ikke vare i Stand til at skaffe Penge. Det er en forskjellig Oprindelse fra den, som her vil komme til Stede; thi der er jo ikke Noget i Veien for, at vore Kreditforeninger kunne skaffe Penge; men det har nu mindre at sige. Den svenske Banks Bestyrelses Sammensætning og Virkemaade kan man læse sig til i Loven af 26de April 1861 i §§ 18, 19 og 20, og jeg tror, at det ikke vil være af Veien at sammenligne disse med forskjellige af den høitærede Finantsministers Paragrafer, nemlig §§ 13, 14, 15 og 16, hvor han angiver, hvorledes Bestyrelsen her skal sammensættes og dens Virkemaade; det vil sige: Virkemaaden overlades til kongelig Anordning og ministerielle Regulativer. Lad os da se, hvorledes den svenske Lov har ordnet dette. § 18 hedder det udtrykkelig, at Bestyrelsen bestaar af 5 Medlemmer, hvoraf 1 Medlem skal vælges af Hans Kongelige Majestæt og tillige være ordførende, et andet skal vælges af Rigs-gjældskontoret, der ikke ganske svarer til vort Finantsministerium. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Forskjellen, men